

РОБЪРТ ШЕКЛИ

ФОРМА

Превод от английски: Владимир Германов, 1996

chitanka.info

Пид намали скоростта на кораба почти до нула и се вгледа тревожно в зелената планета долу.

Нямаше как да не я разпознае, дори и без прибори. Третата по отдалеченост от своето слънце, това беше единствената планета от системата, на която бе възможно да съществува живот. Тя се носеше спокойно сред пелената си от облаци.

Изглеждаше твърде невинно. Въпреки това нещо на нея бе отнело живота на всички изпратени от Глом експедиции.

Пид се поколеба за миг и насочи кораба надолу. Той и двамата членове на екипажа му бяха готови. Повече от това не можеше да се очаква. Компактните им телепортери бяха в специални телесни торби — неактивирани, но готови.

Пид искаше да каже нещо на екипажа си, но не знаеше какво.

Екипажът чакаше. Илг, радистът, бе изпратил окончателното послание до Глом. Гер, детекторът, регистрира показанията на шестнайсетте прибора едновременно и докладва:

— Няма признаци на чужда активност.

Повърхностите на тялото му се носеха из пространството абсолютно небрежно.

Пид забеляза това и си даде сметка какво трябва да каже. Още откакто бяха напуснали Глом, дисциплината бе удивително отслабена. Шефът на инвазиите го бе предупредил, но така или иначе, самият той трябваше да направи нещо по въпроса. Това беше негов дълг, тъй като низшите касти, като радистите и детекторите, бяха силно склонни към безформеност.

— На тази експедиция се възлагат големи надежди — започна Пид замислено. — Сега сме много далеч от дома.

Гер, детекторът, кимна. Илг, радистът, излезе от предписаната му форма и комфортно прилепна към стената.

— Все пак — продължи Пид строго, — разстоянието не е извинение за разпуснатата ни безформеност.

Илг веднага зае предписаната за радист форма.

— Несъмнено, ще се наложи да приемаме странни форми и за това имаме специално разрешение. Но не забравяйте — всяка форма, която не е възприета от вас единствено по силата на дълга, е творение на Безформения!

Повърхностите по тялото на Гер изведнъж спряха да се движат.

— Това е всичко — добави Пид и се сля с пулта за управление. Корабът започна да се спуска толкова гладко и координирано, че пилотът се почувства мъничко горд.

Реши, че са добри служители. Просто не можеше да се очаква от тях да мислят за формата си съвестно, като пилоти от висшата каста. Дори и шефът на инвазиите го бе предупредил.

— Пид — бе казал шефът на инвазиите при последния им разговор, — нуждаем се от тази планета на всяка цена.

— Да — отговори Пид, без и за миг да излезе от Оптималната форма на пилот.

— Един от вас — продължи шефът тежко — трябва да се промъкне и да постави телепортер край атомен енергиен източник. Армията ще е готова за намеса.

— Ще се справим, сър — увери го Пид.

— Експедицията трябва да успее — добави шефът и очертанятията му за миг трепнаха от умора. — Казано напълно поверително, в момента на Глом положението е неспокойно. Кастата на миньорите иска нова форма за копаене. Твърдят, че старата била неефективна.

Пид доби подобаващо възмутен вид. Формата на миньорите беше установена от прадедите преди петдесет хиляди години, наред с останалите основни форми. Сега тези новоизлюпени нещастници искаха да я променят!

— И това не е всичко — продължи шефът. — Разкрили сме един нов култ към безформеността. Арестувани са осем хиляди, но не знам още колко като тях има.

Пид знаеше, че безформеността е изкушение на Безформения — най-голямото зло, което мозъкът на Глом би могъл да си представи. Но как така, мислеше той, онези са се поддали на това изкушение?

Шефът отгатна въпроса му.

— Пид — каза той, — предполагам, че за теб ще е трудно да се досетиш. Харесва ли ти да пилотираш?

— Да, сър — отговори Пид простиичко. Дали му харесва!? Та това беше целият му живот! Без кораб той би бил нищо.

— Не всички от Глом разсъждават по този начин — отбеляза шефът. — Аз също не го разбирам. Всичките ми предци са били

шефове на инвазиите още от край време. Естествено и аз искам да съм такъв. Това е не само естествено, но и законно. Само че низшите касти не мислят така. — Той поклати тялото си тъжно и продължи: — Говоря ти всичко това, защото има причина. Ние от Глом имаме нужда от повече жизнено пространство. Основната причина за смутите е пренаселеността. Всички психолози го твърдят. Ако се разширим на още една планета, проблемите ще отпаднат, поне временно. Разчитаме на теб, Пид.

— Да, сър — отговори Пид и се изпълни с гордост.

Шефът се изправи, за да сложи край на разговора. После промени решението си и седна отново.

— Ще трябва да наблюдаваш екипажа си. Всички са лоялни, но са от низши касти. Ти знаеш какво означава това.

Пид наистина знаеше.

— Гер, твоят детектор е заподозрян в алтерационен уклон. Веднъж е бил глобяван за приемане формата на квази Ловец. Срещу Илг не са повдигани никакви конкретни обвинения, но доколкото знам, той остава неподвижен подозрително дълги периоди от време. Възможно е да смята себе си за Мислител.

— Но, сър — учуди се Пид, — след като е имало и най-малко съмнение за алтерационни уклони или стремеж към Безформеност, защо са допуснати да участват в експедицията?

Шефът се поколеба, преди да отговори.

— Имам доверие на мнозина от нашия свят — каза той замислено, — но тези двамата притежават някои качества, като находчивост и въображение например, които са много важни за успеха на мисията. — Той въздъхна и добави: — Нямам представа защо тези качества обикновено се свързват с Безформеността.

— Разбирам, сър — кимна Пид.

— Просто ги наблюдавай.

— Да, сър. — Пид отдаде чест, защото разбра, че разговорът е приключил. Чувстваше неактивирания телепортер в телесната си торба — готов да превърне енергийния източник на врага в мост през космоса, по който да преминат пълчищата на Глом.

— Желая ви късмет — каза шефът. — Сигурен съм, че ще имате нужда от него.

* * *

Корабът се спусна безшумно към повърхността на вражеската планета. Гер, детекторът, анализира облаците долу и подаде данните към камуфлиращото устройство. То заработи. Скоро корабът заприлича на перест облак.

Пид го остави да се понесе бавно към повърхността на тайнствената планета. Сега беше в оптимална форма на пилот — най-ефективната от четирите разрешени за кастата на пилотите. Сляп, глух, нем, превърнал се в придатък на приборите за управление, цялото му внимание беше погълнато от усилието да се изравни със скоростта на високата облачност, да се превърне в част от нея.

Гер стоеше вдървено в една от двете позволени за детекторите форми. Подаваше данни на камуфлиращото устройство и спускащия се кораб постепенно се превръщаше в кълбест облак.

На вражеската планета нямаше и следа от някаква активност.

Илг засече атомния източник на енергия и подаде данните на Пид. Пилотът смени курса. Беше достигнал най-ниското ниво на облаците и корабът му приличаше на пухеста топка.

Все още никой не бе доловил присъствието им. Неизвестната съдба, сполетяла двайсетте предишни експедиции, все още не се бе проявила.

Пид продължи да маневрира към атомната централа, докато над планетата постепенно се спускаше мрак. Премина над близките къщи и увисна над някаква горичка.

Стана съвсем тъмно, самотната луна на зелената планета бе обвита в облаци.

Един от тях се спусна ниско.

И се приземи.

— Бързо, всички вълн! — изкомандва Пид и се отдели от приборите за управление. Възприе формата на пилот, която беше най-удобна за тичане и изскочи навън през люка. Гер и Илг се втурнаха след него. Спряха на петдесетина метра от кораба и зачакаха.

Вътре се затвори електрическа верига. Земята потрепери безшумно и летателният апарат започна да изчезва. Пластмасите се разграждаха, металът хлътваше и се смачкваше. Скоро корабът се превърна в огромна купчина боклук, но процесът продължаваше. Големите парчета се разкъсваха на по-малки, те на още по-малки и още по-малки.

Докато гледаше как машината му се разпада, Пид изведнъж се почувства безпомощен. Той беше Пилот, от кастата на Пилотите. Баща му също беше пилот, както и неговият баща преди това и така нататък, чак до зората на времето, когато на планетата Глом са били създадени първите космически кораби. Цялото си детство бе прекарал около тях, целия си останал живот бе пилотирал.

Сега, останал без кораб, имаше чувството, че е гол и беззащитен.

След няколко минути на мястото на кораба остана само купчина прахоляк. Нощният вятър започна да го разнося и скоро не остана нищо.

Чакаха. Нищо не се случи. Вятърът въздишаше в дърветата и те скърцаха. Зацвърчаха катерички, птиците неспокойно се размърдаха в гнездата си.

На земята падна жълъд.

Пид въздъхна облекчено — двайсет и първата експедиция, изпратена от Глом, бе стигнала целта си успешно.

Нямаше какво да се прави до сутринта, така че Пид се зае да състави план. Не бяха посмели да се приземят още по-близо до атомната централа, така че сега трябваше да се приближат. Някой от тях трябваше да се добере до самата реакторна зала и да активира телепортер.

Трудна работа. Но Пид се чувстваше уверен в успеха. В края на краищата Глом притежаваше удивителна находчивост.

Удивителна находчивост, мислеше той с горчивина, но ужасно малко радиоактивни материали. Това бе другата причина експедицията му да е толкова важна. В световите на Глом беше останало твърде малко радиоактивно гориво.

Преди векове Глом бе изразходвал запасите си от радиоактивност, за да завладее съседните светове и да засели тези,

които бяха годни за живот. Колонизацията едва успяваше да компенсират нарастващата раждаемост. Непрекъснато имаше нужда от нови светове.

Тази планета, открита при една разузнавателна експедиция, също беше нужна. Ставаше за живот, но беше твърде отдалечена. Не разполагаха с нужното гориво, за да изпратят завоевателна флотилия.

За щастие имаше и друг начин. По-добър.

През вековете учените от Глом бяха създали телепортера. Това устройство, триумф на инженерството на идентичността, даваше възможност само за миг огромна маса да се пренесе между всеки две свързани точки.

Едното устройство се намирало в единствения ядрен реактор на Глом. Другото трябваше да се постави в близост до друг ядрен реактор и да се активира. Извлечената енергия, която се пренасяше по канала се преобразуваше няколко пъти и след това, благодарение на чудото на инженерството на идентичността. Глом можеше да *премине* от едната планета на другата, да се „излее“ като огромна, помитаща всичко вълна.

Беше съвсем просто, но досега нито една експедиция не беше успяла да постави телепортер на Земята.

Никой не знаеше какво се е случило, защото досега нито един от корабите не се бе върнал.

Преди зазоряване се промъкнаха край гората, възприели зеления цвят на растителността около тях. Телепортерите им пулсираха едва доловимо, защото бяха регистрирали близостта на атомния източник.

Изведнъж пред тях се втурна някакво четириногло същество. Гер моментално си пушна четири крака и хукна да го догони.

— Гер! Върни се веднага! — извика Пид на Детектора, забравил всякаква предпазливост.

Гер настигна животното и го събори. Опита се да го отхапе, не беше забравил да си пушне зъби. Съществото се освободи и изчезна в храсталака. Гер си пушна зъби и напрегна мускули, за да скочи.

— Гер!

Детекторът неохотно се подчини и се върна.

— Бях гладен.

— Не беше — укори го Пид строго.

— Бях — промърмори Гер и се загърчи от смущение. Пид си спомни какво му бе казал шефът. Гер наистина имаше склонности на Ловец. Трябваше да го наблюдава по-внимателно.

— Повече няма да търпя това — каза Пид. — Не забравяй, че не е позволено да заемаш екзотични форми. Задоволявай се с формата, в която си роден.

Гер кимна и отново се сля с хресталака. Продължиха.

Стигнаха края на гората и видяха атомната централа. Пид прие формата на хрест, а Гер — на пън. Илг, след кратко колебание, се превърна в млад дъб.

Атомният реактор се намираше в ниска, продълговата сграда, около която имаше метална ограда. Видяха портал и охрана.

Най-важното, каза си Пид, е да се мине през този портал. Зае се да измисли начини и средства.

От откъслечните доклади, достигнали до тях от предишните експедиции, се знаеше, че жителите на тази планета в някои отношения много приличат на тях самите. Гледаха домашни любимци, имаха домове и деца, цивилизация. Притежаваха известни технически умения, като жителите на Глом.

Но имаше и невероятни различия. Тукашните обитатели имаха постоянни форми, като камъните или дърветата. За да компенсират това, на планетата съществуваше фантастично разнообразие от всевъзможни видове и типове. На Глом съществуваха само осем определени форми животни.

Явно жителите на планетата умееха да регистрират присъствието на нашественици. На Пид му се щеше да разбере какво се е случило с предшествениците му. Така работата щеше значително да се улесни.

Покрай тях мина същество. Придвижваше се с помощта на два удивително твърди и непохватни крака. Вдървеността беше характерна за всяко негово движение. Отмина, без да ги погледне.

— Знам какво да направя — каза Гер, когато съществото се отдалечи достатъчно. — Ще добия тяхната форма и ще мина през портала. После ще намеря реакторната зала и ще активирам телепортера.

— Не знаеш езика им — отбеляза Пид.

— Няма да разговарям с тях. Няма да им обръщам внимание. Гледай! — И Гер прие формата на появилото се само преди миг същество.

— Не е лошо — отбеляза Пид.

Гер направи няколко непохватни крачки, стремейки се да имитира видяната преди малко походка.

— Боя се обаче, че няма да излезе нищо — каза Пид.

— Но предложението ми е логично — възрази Гер.

— Така е. Вероятно тъкмо заради това по този начин са опитали да действат и другите експедиции. Никоя от тях не успя.

Тук не можеше да има спор и Гер отново зае формата на пън.

— Какво ще правим тогава? — попита той.

— Искам да помисля — отвърна Пид.

Мина още едно същество — този път на четири крака, вместо на два. Пид го идентифицира като „куче“ — домашен любимец на човека. Наблюдаваше го внимателно.

Кучето се приближи до портала с наведена надолу глава, без да бърза. Влезе, без никой да му обърне внимание и се излегна на тревата.

— Хъм — промърмори Пид.

Наблюдаваха. Един от двукраките се приближи до кучето и го докосна по главата. Кучето изплезе език и се излегна на едната си страна.

— Мога да го направя! — възкликна Гер и се превърна в куче.

— Чакай — укори го Пид. — Ще останем тук целия ден и ще обмислим всичко до последната подробност. Задачата ни е твърде важна, за да я провалим поради прибързаност.

Гер се примири намръщено.

— Хайде да се отдалечим — подкани Пид. Двамата с Гер тръгнаха назад през гората. В този момент си спомни Илг.

— Илг? — извика Пид тихо. Не последва отговор. — Илг!

— Какво? О, да — каза един млад дъб и се превърна в храст. — Извинете, за какво говорехте?

— Ще се скрием по-навътре в гората — отговори Пид. — Да не би случайно да си Мислил?

— О, не — увери го Илг. — Само си почивах.

Не настоя повече — имаше твърде много други неща, за които да се безпокои.

Продължиха да обсъждат положението през целия ден, скрити в най-гъстата част на гората. Единствените две възможности, както им се струваше, бяха да се превърнат в човек или куче. Едно дърво не би могло да мине през портала, тъй като дърветата не се движеха. Нищо друго нямаше да остане незабелязано.

Човешката форма изглеждаше твърде рискована. Решиха на сутринта Гер да тръгне като куче.

— А сега поспете — каза Пид.

Двамата членове на екипажа му послушно загубиха формата си и станаха Безформени. Пид обаче имаше по-сериозни грижи.

Всичко изглеждаше твърде просто. Защо не охраняваха атомния реактор по-добре? Човеците несъмнено би трябвало да са научили нещо от членовете на предишните експедиции, които бяха пленили. Или ги бяха убили, без да им задават никакви въпроси?

Непознатите същества може би бяха способни на всичко?

А онзи отворен портал не беше ли някакъв капан?

Пид уморено се отпусна на земята в комфортна форма, но се стресна и се поправи.

Беше станал Безформен!

Удобството няма нищо общо с дълга, каза си той и веднага се върна във формата на Пилот.

Само че тази форма не беше предназначена за спане върху влажна, неравна повърхност. Пид прекара неспокойна нощ — мислеше за кораби и му се щеше отново да полети.

* * *

На сутринта се събуди уморен и раздразнителен. Сбута Гер.

— Хайде да свършваме с това.

Гер весело се изля върху краката си.

— Хайде, Илг — извика Пид ядосано и се огледа. — Събуди се.

Никой не отговори.

— Илг!

Отново никой не отговори.

— Помогни ми да го потърся — нареди Пид на Гер. — Трябва да е тук някъде.

Заедно провериха всички дървета, храсти и пънове в околността. Илг го нямаше.

Пид почувства, че го обзема страх. Какво би могло да се е случило с радиста?

— Може да е решил да мине през портала сам — предположи Гер.

Пид се замисли над това. Струваше му се малко вероятно. Илг никога не бе проявявал инициативност. Винаги се бе задоволявал с изпълнението на чужди заповеди.

Зачакаха. Мина средата на деня, но от Илг все още нямаше следа.

— Не можем да чакаме повече — каза Пид и двамата тръгнаха през гората. Зачуди се дали Илг наистина не се е опитал да мине през портала сам. Тихите характери като него нерядко бяха склонни към своеволия.

По нищо обаче не личеше да се е справил успешно. Трябваше да приеме, че радистът му или е мъртъв, или че е заловен от хората.

Оставаха само двамата и те трябваше да активират телепорта.

Все още нямаше представа какво се е случило с другите експедиции.

В края на гората Гер се превърна в подобие на куче. Пид го огледа щателно.

— Намали опашката — каза той.

Гер я намали.

— По-дълги уши. Гер ги удължи.

— Сега ги подравни.

Пид огледа резултата. Доколкото би могъл да прецени, Гер беше съвършен — от върха на мократа муцуна, до края на опашката.

— Желая ти късмет — пожела му пилотът.

— Благодаря.

Гер се измъкна предпазливо от гората и тръгна към портала с разклатената походка на хората и кучетата. Пазачът му извика нещо.

Пид стаи дъх.

Гер мина покрай човека, без да му обръща внимание. Човекът тръгна след него и Гер хукна.

Пид си оформи два силни крака, готов да се втурне след Гер, ако го заловят.

Но пазачът се върна при портала. Пид въздъхна облекчено и се освободи от краката.

Обаче порталът днес се оказа затворен! Надяваше се Гер да не се опита да го отвори, защото това не беше в природата на кучетата!

Отнякъде се появи друго куче и хукна към Гер. Гер се отдръпна. Кучето се приближи и го подуши. Гер също го подуши.

После двете кучета хукнаха покрай оградата.

Това е умно, каза си Пид. Някъде от другата страна би трябвало да има още една врата.

Погледна нагоре към следобедното слънце. Веднага щом телепортерът се активира, армиите на Глом щяха да започнат да прииждат. Докато хората се съвземеха от изненадата, щяха да са пристигнали милион и повече войници. След тях щеше да дойдат още.

Денят вече беше към края си, но все още не се бе случило нищо.

Пид наблюдаваше ниската постройка, изпълнен с безпокойство. Не би трябвало да мине толкова време, ако Гер се бе справил успешно.

Продължи да чака до късно през нощта. През портала започнаха да минават хора — навън и навътре. Наоколо лаеха кучета, но от Гер нямаше и следа.

Беше се провалил. Илг беше изчезнал.

Самият той все още не знаеше какво се бе случило.

На сутринта изпадна в пълно отчаяние. Даваше си сметка, че двайсет и първата експедиция на Глом е пред пълен провал. Сега всичко зависеше от него.

Дръзко реши да приеме форма на човек. Сега това бе единствената възможност.

Видя, че към портала прииждат работници на големи тълпи. Пид се зачуди дали да тръгне с тях, или да изчака нещата да се поуспокоят. Реши да се възползва от очевидната бъркотия и започна да променя формата си.

Покрай мястото, където се криеше, мина куче.

— Здравсти — поздрави го то.

Беше Гер!

— Какво стана? — попита Пид нетърпеливо и въздъхна с облекчение. — Къде се бави толкова дълго? Не успя ли да влезеш?

— Не знам — отвърна Гер. — Не се и опитах.

Пид се стъписа.

— Ловувах — обясни Гер спокойно. — Тази форма е идеална за лов. Бях с една друго куче.

— Ами експедицията... дългът ти!?

— Промених решението си — отвърна Гер. — Знаеш ли какво... Никога не съм искал да съм детектор.

— Но ти си роден такъв!

— Така е. Но какво от това? Винаги съм искал да съм Ловец.

Пид разтърси цялото си тяло от гняв.

— Не можеш да бъдеш — обясни той много бавно, както се обяснява на същество от Глом. — Формата на Ловец ти е забранена.

— Тук не е — отвърна Гер и завъртя опашка.

— Престани с това! — извика Пид гневно. — Влез в централата и активирай телепортера! Аз ще се опитам да забравя това неподчинение.

— Няма — заяви Гер. — Не искам тук да идва никой от Глом. Ще развалят хубавото място.

— Прав е — обади се един дъб.

— Илг! — изохка Пид. — Къде си?

Клоните се размърдаха.

— Ето тук — отговори Илг. — Бях се отдал на Мислене.

— Но... твоята каста...

— Пилот — прекъсна го Гер тъжно, — защо не се събудиш от съня си? Повечето от жителите на Глом са нещастни. Единствено обичаят ни принуждава да заемаме кастовата форма на предшествениците си.

— Пилот — обади се и Илг, — всички се раждат Безформени!

— И след като са Безформени, на Глом трябва да има Свобода на формата! — възкликна Гер.

— Точно така — съгласи се Илг. — Само че той никога няма да разбере. А сега, моля да ме извините. Искам да Мисля.

И дъбът притихна. Пид се засмя горчиво.

— Хората тук ще ви убият — каза той. — Както са убили предшествениците ни от другите експедиции.

— Никого не са убили — каза му Гер. — Другите експедиции са тук.

— Живи?

— Разбира се. Хората дори не знаят, че съществуваме. Кучето, с което ловувах, е от деветнайсетата експедиция. Тук има стотици като нас. Мястото ни харесва.

Пид се опита да схване чутото. Винаги си бе давал сметка, че низшите касти имат ниско кастово съзнание, но това... това беше скандално!

Тайната заплаха на тази планета беше... свободата!

— Ела с нас, Пилот — подкани го Гер. — Тук е истински рай. Знаеш ли колко различни видове населяват тази планета? Не е възможно да се преброят! Има форми, които удовлетворяват всякакви нужди!

Пид поклати глава. Едва ли тук съществуваше форма, която да удовлетвори *неговите* нужди. Той беше Пилот.

Но беше ясно, че хората не подозират за съществуването на Глом. Значи нямаше да е трудно да се приближи до реактора.

— Върховният съвет на Глом Ще Се занимае с всички вас — изръмжа той и прие форма на куче. — Лично ще сложа телепортера където трябва.

Той се огледа за миг, озъби се на Гер и тръгна към портала.

Пазачът дори не го погледна. Пид се мушна през вратата на сградата след един човек и тръгна по някакъв коридор. Телепортерът в телесната му торба запулсира по-силно — насочваше го към реакторната зала.

Изкачи се тичешком по стълбището и тръгна по друг коридор. Зад ъгъла чу стъпки и Пид инстинктивно си даде сметка, че в сградата не пускат кучета.

Огледа се отчаяно, за да намери някакво скривалище, но в коридора нямаше нищо подходящо. Все пак, на тавана висяха лампи. Той подскочи и се залепи до тях. Доби форма на осветително тяло с надеждата хората да не проверят защо не свети.

Минаха няколко двукраки, които тичаха.

Пид прие формата им и забърза нататък.

Трябваше да се приближи още повече.

По коридора се зададе друг човек. Изгледа Пид особено, започна да му говори нещо и после хукна.

Пид не знаеше какво се е случило, но също хукна с всички сили. Телепортерът в тялото му пулсираше неудържимо, което означаваше, че почти е стигнал критичното разстояние.

Изведнъж умът му бе обладан от ужасно съмнение. *Всички експедиции от Глом бяха дезертирали! Всеки техен член!*

Леко забави крачка.

Свобода на формата... странна идея. Смущаваща идея.

Очевидно творение на Безформения, каза си той и отново хукна с всички сили.

В края на коридора имаше огромна залостена врата. Пид се вторачи в нея.

Отекваха човешки стъпки, чуваха се викове.

Какво бе станало? Как го бяха открили? Той огледа тялото си набързо и опипа лицето си.

В бързината беше забравил да му придаде очертания.

Дръпна отчаяно вратата. Извади телепортера, но пулсирането все още не беше достатъчно силно. Трябваше да се приближи още.

Огледа вратата. Под нея имаше малка пролука. Той бързо стана безформен и се стече под нея, като едва успя да промъкне телепортера.

От другата страна на вратата имаше механизъм за заключване. Той заключи и потърси с поглед нещо, с което да я подпре за по-сигурно. Стайката беше малка. В единия ѝ край се виждаше масивна оловна врата, зад която беше реакторът. От другата страна светеше малко прозорче и това беше всичко.

Пид погледна телепортера. Пулсирането беше каквото трябва. Най-после щеше да изпълни мисията си. Тук телепортерът можеше да заработи — да изсмуче и преобразува енергията на реактора. Оставаше само да го активира.

Но всички си бяха отишли — всички до един.

Пид се поколеба. *Всички са родени безформени.* Това бе истина. Децата оставаха аморфни, докато не пораснат достатъчно, за да бъдат приучени към кастовата форма на предците им. Но свобода на формата?

Замисли се над възможностите. Да заема каквато си иска форма, без никой да му пречи! На тази райска планета би могъл да изпълни всичките си амбиции, да стане всичко, да направи всичко.

И нямаше да е самотен. Тук имаше и други от Глом, които се наслаждаваха на Свободата на формата.

Хората започнаха да разбиват вратата. Той все още се колебаеше. Как да постъпи? Свобода на...

Не е за мен, помисли си с горчивина. Беше твърде лесно да си Ловец или Мислител. Той беше Пилот. Пилотирането беше неговият живот и неговата любов. Как би могъл да пилотира тук?

Разбира се, човеците имаха кораби... Би могъл да се превърне в човек, да намери кораб...

Никога. Беше твърде лесно да се превърнеш в дърво или куче. Много по-трудно би било успешно да минеш за човек.

Вратата започваше да поддава.

Пид отиде до прозореца, за да хвърли последен поглед на планетата, преди да активира телепортера.

Погледна... и едва не припадна от изненада.

Гер беше прав. На тази планета наистина имаше форми, удовлетворяващи всякакви нужди! Дори и неговите!

Тук той би могъл да удовлетвори копнежа на кастата на Пилотите, който бе по-силен от самото Пилотиране.

Погледна още веднъж навън и разби телепортера в пода. Вратата изведнъж се отвори и в същия момент Пид скочи през прозореца.

Човеците се скупчиха край счупеното стъкло и се вторачиха навън. Но не разбраха какво виждат.

Там имаше само една голяма бяла птица, която размахваше неумело криле, но набираше скорост. Стремеше се да догони ято други птици в далечината.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.